

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **J. S.**
zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2020, č. j. KUKHK-16777/DS/2020-3 DV,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“ či „*městský úřad*“) ze dne 2. 4. 2020, č. j. PD/143482019OD-VR/CEJ, sp. zn. PD/487/2019/OD-VR/CEJ (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), jímž byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 ve spojení s § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o silničním provozu*“).

2. Uvedeného přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 16. 10. 2019 v 15:15 hod. v obci Vrchlabí, okres Trutnov, v ulici Dělnická u č. p. 91, na silnici III/32551, ve směru jízdy z Vrchlabí do Kunčic nad Labem, jako řidič osobního motorového vozidla Ford Focus, reg. zn. X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci (50 km/h) o 42 km/hod. Rychlost jízdy jeho vozidla byla změřena silničním rychloměrem typu RAMER10 C ve výši 95 km/h, což odpovídalo při zvážení možné odchylky (+/- 3 km/h) nejnižší skutečné rychlosti jízdy 92 km/hod. Za uvedený přestupek byl potrestán pokutou ve výši 5 000 Kč a trestem zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítl, že byl postupem správního orgánu zkrácen na svých právech takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonnost rozhodnutí. Namítl významné porušení práva na obhajobu a neprovedení důkazních prostředků potřebných ke zjištění skutkového stavu věci. Popis místa, kde mělo dojít ke spáchání přestupku, označil za nedostačující, toto místo nebylo žádným způsobem nikde v rozhodnutí upřesněno a je otázkou, zda bylo řádně a přesně zajištěno prvoinstančním správním orgánem. Přesné zjištění místa je podle něj stěžejní s ohledem na materiální znak přestupku. Důkazy jednoznačně neprokazují, že výstup z rychloměru, na němž má být jeho vozidlo, byl pořízen v obci. I pokud by byl výstup pořízen v obci, nenachází se v místě žádná zástavba, což je pro naplnění materiálního znaku přestupku zásadní, přičemž věděl, že se pohybuje mimo zástavbu a že se v daném místě chodci vyskytují naprosto minimálně. Správní orgán měl podle žalobce prokázat, že docházelo v dané době a místě ke zvýšenému pohybu chodců a daným jednáním byly porušeny nebo ohroženy jejich zákonné zájmy.
4. Dále namítl, že nedošlo k prokázání materiálních znaků přestupku, tj. že by svým jednáním kohokoli ohrozil nebo by narušil veřejný zájem. Nesouhlasil s tím, že materiální znaky přestupku odpovídají formálním znakům, neboť v takovém případě by nebylo třeba prokazovat materiální znak a jeho definice by neexistovala. Konstatování žalovaného, který spatřoval naplnění materiálních znaků přestupku v porušení pravidel silničního provozu, jejichž dodržování je společenským zájmem, žalobce označil za nelogické, neboť stírá rozdíl mezi formálními a materiálními znaky přestupku. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, s tím, že nelze odůvodnit naplnění materiálního znaku naplněním znaku formálního. Posouzení materiálního znaku přestupku vyžadovalo přesné zajištění místa spáchání skutku. Místo, kde měl být přestupek spáchán, je podle žalobce rovný přehledný úsek komunikace mimo zástavbu, kde je ohrožení jakéhokoli veřejného zájmu či konkrétních osob pochybné a naměřenou rychlost zde nelze považovat za zjevně nepřiměřenou. Možnostem jet vyšší rychlostí odpovídal i provoz v tomto místě, neboť správní orgán neuvedl, že by předjížděl jiná vozidla.
5. Uzavřel, že ačkoli po formální stránce spáchal přestupek, nebylo mu prokázáno, že by svým jednáním kohokoli ohrozil. Dovození odpovědnosti za přestupek vyžaduje naplnění formálního i materiálního znaku přestupku současně, což správní orgány neprokázaly. Naplnění materiálního znaku zpochybňuje i to, že nespáchal nehodu a jel dle platných předpisů. Smyslem pravidel silničního provozu je minimalizovat ohrožení ostatních účastníků provozu, nikoli pouze jejich dodržování. Vzhledem k uvedenému navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a odkázal v plné míře na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 42 km/h, byla podle něj řádně zdokumentována v oznámení o přestupku Policií České republiky i v předloženém spisovém materiálu, včetně fotodokumentace a výsledku svědků. Místo měření rychlosti v obci Vrchlabí, v ulici Dělnická u čp. 91, bylo prokázáno výpověďmi svědků i záznamem o přestupku, z něhož je zřejmé, že vozidlo žalobce bylo zachyceno v obci, přičemž byla zřetelně zdokumentována jak zástavba, tak chodník.
7. Dodal, že z ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, podle něhož smí jet řidič v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, porušuje zákon ten, kdo tak nečiní. Zdůraznil, že v daném případě došlo k překročení rychlosti v obci o 42 km/h, tedy o 84 %, a to ve všední den a v 15:15 hod., tedy ve velmi frekventovaném čase. Z uvedeného dovodil, že žalobce naplnil svým jednáním všechny znaky přestupku.
8. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání za souhlasu účastníků v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu věci v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah tohoto přezkumu vymezil žalobce v žalobních bodech (§ 75 s. ř. s.).

A) Skutkový stav věci:

10. Z obsahu předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán prvního stupně obdržel od Policie České republiky, Dopravního inspektorátu územního odboru Trutnov, oznámení přestupku, kterého se měl dopustit žalobce dne 16. 10. 2019 v 15:15 hod. v obci Vrchlabí u č. p. 91, na silnici č. III/32551, ve směru jízdy na obec Kunčice nad Labem. Praporčík V. v tomto místě změřil rychlost jízdy vozidla zn., modré barvy, ve výši 95 km/hod. Po odečtení odchylky ± 3 km/h byla rychlost upravena na 92 km/hod. Po zastavení vozidla byl jeho řidič ztotožněn pomocí dokladů.
11. Ve spise je založen záznam z měření rychlosti rychloměrem RAMER10, výrobního čísla 16/0260, pořízený pod číslem snímku 5884. Z tohoto záznamu z měření vyplývá, že dne 16. 10. 2019 v 15:15:30 hod. změřil rychloměr v automatizovaném režimu měření ve Vrchlabí v ulici Dělnická, rychlost osobního motorového vozidla zn., ve výši 95 km/hod. Rychloměr obsluhoval prap. P. V. (jak plyne z osobního evidenčního čísla policisty) a svědkem měření byl nstržm. T. K.. Součástí záznamu je černobílá fotografie tohoto vozidla, která zachycuje i chodník vedoucí podél silnice a rodinné domy stojící u silnice, po níž jede předmětné vozidlo. Měřené vozidlo i jeho registrační značka jsou jasně čitelné.
12. Z ověřovacího listu Autorizovaného metrologického střediska ze dne 28. 2. 2019, č. 042/19, vyplývá, že silniční rychloměr typ RAMER10 C, výrobní číslo 16/0260, montovaný na vozidle zn. Škoda Octavia, měří rychlost od 20 do 250 km/h, má požadované metrologické vlastnosti, byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat k měření rychlosti za dodržení návodu k obsluze po dobu jednoho roku. Součástí spisu je i osvědčení ze dne 1. 6. 2016, kdy byl (tehdy pprap.) P. V. proškolen k používání rychloměru RAMER10 C umístěného ve služebním vozidle zn. Škoda Octavia.
13. Z žalobcovy evidenční karty řidiče je patrné, že nemá záznam o přestupku.

14. Správní orgán prvního stupně vydal dne 4. 12. 2019 příkaz, jímž uznal žalobce vinným z nedbalostního spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2, ve spojení s porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Zástupce žalobce podal proti příkazu včasný odpor a správní orgán pokračoval v řízení.
15. Správní orgán prvního stupně předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 13. 1. 2020, z něhož se žalobce prostřednictvím zástupce omluvil. Navrhl doplnit dokazování výsledkem zasahujících policistů s tím, že má pochyby o zajištění skutkového děje a o „naplnění materiálního aspektu přestupku“ s ohledem na dobu a místo. Dále navrhl doplnit dokazování posouzením provedeného měření výrobcem měřidla.
16. Správní orgán následně předvolal k ústnímu jednání zasahující policisty i žalobce, který se z ústního jednání opět omluvil a zaslal předem otázky pro svědky. Na ústním jednání dne 25. 2. 2020 správní orgán prvního stupně vyslechl jako svědky prap. P. V., který v předmětný den obsluhoval rychloměr, a nstržm. T. K., který byl měření rychlosti přítomen.
17. Svědek prap. P. V. uvedl k úseku měření, že s kolegou stáli u autobusové zastávky, asi 200 metrů od mateřské školky, v husté zástavbě. V místě byla povolena maximální rychlost jízdy 50 km/hod. Vozidlo v okamžiku, kdy bylo zachyceno rychloměrem, objíždělo překážku a nebylo ve svém jízdním pruhu. Svědek si nebyl vědom možného ovlivnění výsledku měření rychlosti, k používání rychloměru RAMER10 C byl řádně proškolen a používal ho v souladu s manuálem (návodem k obsluze). Dodal, že řidič vozidla po jeho zastavení souhlasil s naměřenou rychlostí 92 km/h a přestupek nerozporoval. K dotazům zaslaným zástupcem žalobce svědek sdělil, že žalobce byl ve vozidle sám, vozidlo měli po celou dobu měření na dohled, provoz v místě měření byl běžný, výskyt chodců byl sporadický, s nejvyšší pravděpodobností nedošlo v dané konkrétní chvíli k jejich ohrožení. Dodal však, že řidič jel příliš rychle, ačkoli jde o přehledný úsek, nachází se v zástavbě, po jedné straně komunikace je chodník a k ohrožení případných chodců mohlo dojít.
18. Svědek nstržm. T. K. potvrdil, že se měřený úsek nacházel u autobusové zastávky a asi 200 metrů od mateřské školky, šlo o zastavěnou oblast. Doplnil, že se v blízkosti nacházel přechod pro chodce (asi 100 m). Potvrdil, že vozidlo v okamžiku zachycení rychloměrem objíždělo překážku v provozu, že jeho řidič byl ve vozidle sám, souhlasil s naměřenou rychlostí a byl si přestupku vědom. Svědek popsal provoz v místě měření jako normální, chodci se vyskytovali v okolí autobusové zastávky, v místě překročení rychlosti zřejmě k ohrožení chodců či jiných účastníků silničního provozu nedošlo. Doplnil, že v místě měření rychlosti se chodník nachází po jedné straně komunikace - ve směru jízdy vozidla není. Svědkovi byly rovněž položeny dotazy zástupce žalobce.
19. Zástupce žalobce zaslal správnímu orgánu prvního stupně po vyrozumění o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí písemné vyjádření, v němž navrhl zastavení řízení o přestupku. Uvedl, že důkazy neprokazují naplnění materiálního aspektu přestupkového jednání. Žádal jeho prokázání s ohledem na místo a čas spáchání přestupku, povětrnostní podmínky, infrastrukturu, stav komunikace, zástavbu v místě měření a její využití. Pro případ, že by spis nepostačoval k doplnění dokazování, navrhl provést místní šetření ve shodný den a denní dobu, kdy došlo k přestupku.
20. Dne 2. 4. 2020 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2, ve spojení s porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.
21. Dne 21. 4. 2020 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí. V doplnění odvolání žalobce namítl shodně jako v žalobě neprokázání materiálního znaku přestupku, včetně odůvodnění takové námitky (uvedl, že nebylo prokázáno, že by někoho ohrozil či narušil veřejný zájem, že správní orgán nepřipustně

ztotožnil materiální a formální znaky přestupku, že nedostatečně přesně zjistil místo spáchání přestupku, a že nezohlednil přehlednost měřeného úseku ani absenci ohrožení ostatních osob).

22. Odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný dne 24. 6. 2020 zamítl napadeným rozhodnutím. Na stranách 7 a 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, v čem spatřuje společenskou škodlivost činu žalobce, tj. naplnění materiální stránky přestupku. Odkázal na porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu ze strany žalobce a zdůraznil preventivní charakter zákona o silničním provozu, kde stanovené povinnosti mají zásadní význam pro bezpečnost silničního provozu. Skutkové podstaty přestupků v citovaném zákoně jsou koncipovány tak, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost takový, že zpravidla založí důvodné podezření ze spáchání přestupku. Uvedl, že s ohledem na místo (obec) a dobu (všední den ve frekventovaném čase) nelze překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 42 km/h považovat za „lehce vyšší rychlost“, jak uvedl odvolatel.

B) Právní závěry:

23. Žalobce úvodem své žaloby namítl významné porušení práva na obhajobu a neprovedení důkazních prostředků potřebných ke zjištění skutkového stavu. Zásah do práva obhajoby však blíže nerozvedl.
24. Opodstatněnost takto obecně vznesené námitky přitom podle krajského soudu nevyplývá ani z obsahu správního spisu. Správní orgán prvního stupně pokaždé včas a řádně vyrozuměl zástupce žalobce o nařizeném ústním jednání, z něhož se žalobce vždy omluvil. Písemné žádosti žalobce o výslech zasahujících policistů bylo vyhověno a správní orgán prvního stupně jim položil během ústního jednání otázky zaslané zástupcem žalobce. Co se týče navrhovaného posouzení provedeného měření výrobcem měřidla, správní spis obsahuje ověřovací list Autorizovaného metrologického střediska ze dne 28. 2. 2019, prokazující požadované metrologické vlastnosti předmětného silničního rychloměru typu RAMER10 C. Ze správního spisu nevyplývají žádné důvody pochybovat o správnosti provedeného měření rychlosti. Zástupce žalobce navrhl ve vyjádření k podkladům rozhodnutí pro případ, že by spis nepostačoval k doplnění dokazování ohledně přesného zjištění místa a času, kdy došlo k přestupku, provést místní šetření ve shodný den a denní dobu. K takovému postupu však nebyl důvod, neboť správní spis v této věci skýtal zcela dostatečné podklady. Záznam z měření rychlosti totiž prokazuje přesný okamžik i místo změření rychlosti předmětného vozidla. Vozidlo, které řídil žalobce (po zastavení vozidla byl pomocí dokladů ztotožněn policisty), bylo změřeno dne 16. 10. 2019 v 15:15:30 hod. v ulici Dělnická ve Vrchlabí. Záznam obsahuje přesnou specifikaci místa měření rychlosti, včetně určení jeho polohy pomocí souřadnic GPS. Součástí záznamu je i fotografie změřeného vozidla v daný okamžik měření, která zobrazuje chodník vedoucí podél silnice, po níž jede vozidlo, jakož i za ním stojící rodinné domy u těžké silnice. Měřené vozidlo i jeho registrační značka jsou na fotografii jasně čitelné. Policisté prap. V. a nstržm. K. přitom potvrdili ve svých svědeckých výpovědích, že se jednalo o zastavěnou část obce, a že se místo měření nadto nacházelo v blízkosti autobusové zastávky a mateřské školky. Nstržm. K. doplnil, že se chodník nachází pouze po jedné straně silnice, po níž je vozidlo. Fotografie ve správním spisu, svědecké výpovědi i údaje v záznamu z měření rychlosti automatizovaným rychloměrem RAMER10 C spolu korespondují a zcela dostatečně popisují i místo, kde žalobce jako řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy. Popis místa v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí z uvedených podkladů ve správním spisu vychází a nelze jej považovat za nedostačující, jak namítl žalobce. Nad rámec uvedeného lze ověřit i z webu google.maps.cz, že se dané místo měření rychlosti nacházelo v zastavěné a obydlené části obce.
25. Důvodná není ani žalobcova výtky, podle níž důkazy neprokazují, že by byl výstup z rychloměru pořízen v obci, respektive že i tehdy, pokud by byl pořízen v obci, došlo k jeho

pořízení v místě mimo zástavbu. Tuto žalobní námitku však vyvrací fotografie ve správním spisu zobrazující kromě změřeného vozidla i rodinné domy v místě měření, a dále svědecké výpovědi zasahujících policistů a záznam z měření rychlosti automatizovaným rychloměrem RAMER10 C, který jednoznačně specifikuje místo měření rychlosti. Toto místo se nacházelo ve Vrchlabí, tj. v obci ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu, a to v její zastavěné a obydlené části.

26. Námitka, podle níž měl správní orgán prokázat, že v daném okamžiku a místě docházelo ke zvýšenému pohybu chodců a daným jednáním byly porušeny nebo ohroženy jejich zákonné zájmy, pak souvisí s klíčovou žalobní námitkou, podle níž v projednávaném případě nebyly dány materiální znaky přestupku, respektive že se tyto znaky přestupku správním orgánům nepodařilo prokázat.
27. Materiálním znakem přestupku je společenská škodlivost činu. Zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) vymezuje přestupek na základě materiálně-formálního pojetí jako společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin (§ 5 citovaného zákona).
28. Všechny uvedené znaky musí být naplněny současně, aby správní orgán dovedl odpovědnost obviněného za přestupek. Přestupkem je společensky škodlivé jednání namířené proti výkonu veřejné správy nebo proti jiným zájmům společnosti, a proto musí být možné označit čin za společensky škodlivý. Oproti trestnému činu je však míra společenské škodlivosti činu méně závažná. Ačkoli zákon o odpovědnosti za přestupek nevymezuje pojem společenské škodlivosti, považuje se za ni ve smyslu § 3 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupek i nadále porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. též VETEŠNÍK, Pavel. § 5 [Přestupek]. In: JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2020, s. 43.).
29. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více.
30. Zákon o silničním provozu v citované skutkové podstatě stanoví přestupkem jednání, které již dosahuje v běžně se vyskytujících případech požadované společenské škodlivosti. V projednávaném případě by nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku a jednání by nebylo možné považovat za přestupek tehdy, pokud by přítomnost dalších významných okolností vyloučila porušení nebo ohrožení právem chráněného zájmu společnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45).
31. Jak poznamenal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135: „i prosté porušení administrativního pořádku, jako např. provozování licencované činnosti bez povolení, přitom může bez dalšího naplnit typovou společenskou nebezpečnost. Vždy je proto třeba zkoumat, jaký zájem společnosti je porušeným ustanovením chráněn, zda byl posuzovaným jednáním porušen, popř. v jaké intenzitě se tak stalo.“ K naplnění materiální stránky Nejvyšší správní soud dále dodal: „Společenská nebezpečnost jednání, tedy materiální stránka přestupku, by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost předmětného jednání zásadním způsobem snižovaly. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména: význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2015, č. j. 7 As 63/2015-29).

32. Krajský soud shledal, že projednávaný případ nevykazuje takové okolnosti, jež by snižovaly, ba dokonce vylučovaly společenskou škodlivost jednání žalobce, který jako řidič překročil v obci nejvyšší dovolenou rychlost jízdy o 42 km/hod.
33. Žádné okolnosti znemožňující, aby žalobce shora popsaným jednáním ohrozil zájem společnosti, dány nebyly. Zákon o silničním provozu stanoví v § 18 odst. 4 nejvyšší přípustnou rychlost v obci na 50 km/h (ze spisu nevyplývá, že by v místě měření šlo o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, kde je stanoven rychlostní limit v obci na 80 km/h). Jak zdůraznil žalovaný v napadeném rozhodnutí, povinnosti stanovené zákonem o silničním provozu mají pro zajištění bezpečnosti silničního provozu zásadní význam. I krajský soud považuje za stěžejní, že žalobce řídil motorové vozidlo rychlostí 92 km/h v zastavěné části obce, v obydlené části města Vrchlabí, nadto v místě nacházejícím se poblíž autobusové zastávky a mateřské školky. Obsah spisového materiálu přitom vyloučil tvrzení žalobce, že by nešlo o obec, případně že by nešlo o zastavěnou část obce, kde by bylo možné pochybovat o ohrožení jakéhokoli veřejného zájmu či konkrétních osob. Krajský soud zdůrazňuje, že v obci se předpokládá vždy nahodilý výskyt chodců, cyklistů a jiných účastníků silničního provozu, ale i hrajících si dětí či zvířat, na něž musí řidič jedoucího vozidla případně včas zareagovat. Řidič přitom nemůže nikdy zcela vyloučit, že se přes jeho maximální možnou bdělost neobjeví náhle překážka v jízdě (ať již v podobě shora uvedených osob či zvířat nebo v podobě zaparkovaného auta nebo jiného hmotného předmětu). Rovněž nelze pominout ani skutečnost, že ostatní účastníci silničního provozu spoléhají na to, že ostatní řidiči se budou řídit stanovenými pravidly silničního provozu tak, jako oni, a že tomu přizpůsobují i své vlastní chování na silnici (s tím souvisí tzv. princip omezené důvěry, k němu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 183/2012 - 50). K ochraně bezpečnosti silničního provozu v obci proto zákon o silničním provozu jasně stanoví rychlostní limit na 50 km/hod. Bezpečí účastníků silničního provozu a ostatních osob vyskytujících se v blízkosti silniční komunikace lze považovat za veřejný zájem. Je přitom všeobecně známou skutečností, že se reakční doba i brzdná dráha vozidla s jeho vyšší rychlostí výrazně prodlužují. Jestliže žalobce řídil vozidlo v obci rychlostí 92 km/h, vyloučil tím svoji okamžitou reakci na výskyt případné překážky v jízdě. Překročením nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci o 42 km/h tak jednoznačně ohrozil bezpečnost ostatních účastníků silničního provozu, potenciálních chodců či dětí. Zákon přitom nevyžaduje, aby správní orgán v každém jednotlivém případě identifikoval konkrétní ohrožené osoby či majetek. Skutková podstata projednávaného přestupku ani jiná ustanovení zákona o silničním provozu nevyžadují prokázání zvýšeného výskytu chodců v daném čase a místě, a neobsahují ani požadavek, aby pachatel jel rychlostí „zjevně nepřiměřenou“ možností daného místa, jak naznačil žalobce. Vznesené žalobní námitky jsou tudíž nedůvodné.
34. V projednávaném případě nelze souhlasit ani s tím, že by žalovaný odůvodnil materiální znak naplněním znaku formálního. Jak uvedl již správní orgán prvního stupně na str. 6 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, zájmem společnosti je dodržování nejvyšší povolené rychlosti jízdy vozidla, kterou stanoví zákon o silničním provozu, a to proto, aby řidiči neohrožovali sebe ani ostatní účastníky silničního provozu rychlou jízdou především v obci, kde lze vždy předpokládat zvýšený pohyb osob a vozidel pohybujících se na pozemních komunikacích a zvýšené riziko vzniku dopravní nehody. Ani napadené rozhodnutí nerezignuje na odůvodnění společenské škodlivosti činu, jak naznačoval žalobce odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45. Napadené rozhodnutí objasňuje, proč bylo jednání žalobce hodnoceno jako společensky škodlivé. S ohledem na místo a dobu jednání, kdy šlo o všední den, odpolední frekventovaný čas, a měřený úsek se nacházel poblíž autobusové zastávky, žalovaný nepřipustil bagatelizaci skutečnosti, že došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 42 km/hod. Krajský soud se s odůvodněním napadeného rozhodnutí ztotožnil. Lze doplnit, že z výpovědi svědka nstržm. Kozlovského vyplynulo, že

zhruba 100 m od místa měření rychlosti se nachází přechod pro chodce, že se v okolí autobusové zastávky chodci vyskytovali, a že se chodník v daném místě nachází pouze na jedné straně komunikace, po níž žalobce řídil vozidlo. Žalobce proto musel jako řidič předpokládat výskyt chodců a počítat s ním. Všechny uvedené okolnosti dle názoru krajského soudu zvyšují míru ohrožení osob vyskytujících se poblíž silniční komunikace, po níž žalobce jel, a tím i míru společenské škodlivosti žalobcova jednání.

35. Krajský soud nesouhlasil ani s tvrzením žalobce, podle něhož naplnění materiálního znaku zpochybňuje to, že nespáchal nehodu a jel podle platných předpisů. Toto tvrzení je zcela nepřiléhavé, neboť žalobci bylo kladeno za vinu porušení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci, stanovené v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu na 50 km/h, což ani sám nerozpíral. Žalobce tudíž nejel podle platných předpisů. Skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu pak nevyžaduje, aby daným jednáním pachatel spáchal dopravní nehodu. Skutečnost, že žalobce nezavinil porušením platných předpisů dopravní nehodu, nemá z hlediska naplnění této skutkové podstaty přestupku žádný význam.
36. Krajský soud s ohledem na výše uvedené skutečnosti a důvody dospěl k závěru, že vedle naplnění formálních znaků přestupku došlo v projednávaném případě i k naplnění materiálního znaku přestupku, neboť čin žalobce byl společensky škodlivý. Žalobce měl svou jízdu přizpůsobit tomu, že se nacházel v obci, především s ohledem na možný výskyt chodců a jejich bezpečnost, jakož i s přihlédnutím k ochraně majetku a života a zdraví ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích. Jízda žalobce napříč obcí v rychlosti přesahující 90 km/h znamenala reálné nebezpečí pro zdraví, život a majetek jeho samotného i ostatních účastníků silničního provozu v obci.
37. S ohledem na shora uvedené důvody krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

38. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto nemá ani právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a ani z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 19. února 2021

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně